

lig at værne om vor Nationalbanks Guldbeholdning; til disse 89 Kr. 30 Øre kan man derfor i Virkeligheden ikke gøre Regning paa at købe Valuta til Tyskland. Det er kun faste, stadige Kunder, som ved Ofre fra Bankernes Side kan faa Veksler til den Pris. Til Konkurrenter sælger man slet ikke, og de løse Kunder betaler ikke saa lidt over den af mig nævnte noterede Kurs. Det er snart sagt en Naadessag, om man overhovedet mod sine gode Penge kan faa udenlandske Anvisninger og Veksler. Nationalbanken vil jeg ikke tale om, den afgiver jo overhovedet ikke saadant. Der mangler derhos i det hele taget herhjemme, hvad man kalder for flydende Kapital. Men man maa da heller ikke lukke Øjnene for den Kendsgerning, at Staten, Kommunerne og private nu til Udlandet skylder over 1,000 Mill. Kr., der aarlig som Rente og Afdrag kræver mindst 40 Mill. Kr., medens det danske Tilgodehavende i Udlandet for Tiden neppe udgør $\frac{1}{10}$ deraf, og det synes efter de offentlig fremkomne Beretninger at aftage i Stedet for at blive forøget. At vi begynder at føle dette Gældsforhold mere end hidtil, er dog ganske naturligt. I nogle Aar har Statens og Kommunernes Laan bragt en Lettelse, men hvad vi har laant, har vi faaet alt sammen, vi faar ikke mere, og nu skal vi altsaa staa paa egne Ben og endda baade forrente og afbetale den store Gæld, som vi har stiftet. Deri ligger naturligvis, en meget væsentlig Aarsag til den Pengeknaphed, som kan konstateres, og det er derfor sikkert ikke uden Grund, at vore store Pengeinstitutter maner til Forsigtighed og Sparsommelighed, ganske vist, og ret naturligt, paa samme Tid som de fremlægger deres egne gode, ja til Dels udmærkede Regnskaber. Enkeltvis er fremkommet Antydninger af den Mulighed, at vor Eksports Salgspriser ikke skulde være tilstrækkeligt lønnende, sammenholdt med Produktionsprisen, til, at Befolkningen kan leve og samtidig forrente og afbetale paa sin Gæld. Det maa dog haabes, at denne Frygt ikke har noget Grundlag.

Det vil herefter ses, at *hvis* vi endnu har — jeg siger „hvis“, for jeg er ikke sikker paa det —, men *hvis* vi endnu har de gode Tider, som vi har haft, er disse ikke uden Ledsagelse af alvorlige Skyggesider. Nu ser vi de enorme Rustningsplaner hos Stormagterne; de virker stærkere, ja meget stærkere paa Europas Pengemarked end den store Krig, som allerede har været saa længe. Disse For-

holds videre Udvikling, mine Herrer, lader sig aldeles ikke overse. Hvad vi ved, er, at den Virkning, de hidtil har bragt, er en ganske ualmindelig Nervøsitet og Usikkerhed i alle Pengeforhold; og den maa opfordre til stor Agtpaagivenhed og stor Forsigtighed. De gode Tider, vi har haft, kan meget hurtigt, ja vel næsten med eet Slag forandres til deres Modsætning; og det vil da øve en stor Indflydelse paa Befolkningens økonomiske Evne og derigennem ogsaa paa vore Statsfinanser. Ogsaa af disse Grunde mener jeg — altsaa foruden den tarvelige Finansbalance, vi har, for ikke at bruge et stærkere Udtryk —, skulde vi vogte os for at optage nye Reforme — thi det er i Grunden altid det samme som at sige kostbare Reforme; jeg mener bestemt, at det havde været bedre ikke at stille saadanne i Udsigt den 7. Oktober under Henviisning til et Budget, der er saaledes, som jeg har skildret det, der var saaledes den Gang, at det viste en Balance, men en Balance, som det i nærværende Øjeblik ikke en Gang viser. Derfor vil jeg opfordre alle til at behandle det Finanslovsforslag, der foreligger, med stor Alvor, og jeg haaber at faa Tilslutning ogsaa hos den højtærede Regering til, at Budgettet bliver det, som det var bestemt til at blive, et Budget, som i alt Fald overfor Befolkningen og baade i Indland og i Udland viser Balance.

J. Pedersen: Det var jo ikke noget lyst Billede af vore økonomiske Forhold i det hele, som det ærede Medlem, der nu talte, oprullede for os; og jeg vil for mit Vedkommende erkende, at han til en vis Grad kan have Ret. Om den saakaldte Handelsbalance hører man tidt udtalt meget forskellige Meninger, og det er ikke saa underligt, da det til Vurdering af Handelsbalancens Betydning vil være nødvendigt at tage mange Slags Hensyn, ikke blot Hensyn til selve den Maade, paa hvilken den gøres op, men ogsaa i høj Grad Hensyn til, hvorledes man anvender det Overskud, som man klager over — Indførselsoverskuddet. Der er jo megen Forskel paa, om vi bruger det til Mad, Drikke og Klæder, eller om en meget væsentlig Del deraf bruges i Foretagender og Virksomheder, som frembringer nye Værdier, store nok til ikke blot at forrente den Gæld, som man derved har paadraget sig i Udlandet, men ogsaa til at afdrage den. Men hvordan man end ser paa disse Forhold, erkender jeg, at naar Sagen er